

Bernardín Šmíd

Ja sám?

Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu zveľbuje Boha, že svoje tajomstvá skryl pred múdrymi a obozretnými, ale zjavil ich maličkým. Aj keď je samostatnosť pozitívom vo vzťahu k ľuďom, je hriešna vo vzťahu k Bohu. Pred Bohom sme a máme zostať závislými a maličkými. Maličkí sú tí, ktorí si uvedomujú svoju závislosť a odkázanosť. Prvotný hriech spočíval aj v tom, že sa človek začal voči Bohu správať ako dospelý v zmysle samostatnosti. Dalo by sa to vyjadriť krátkym zvolaním, ktoré poznáme z jednej klasickej rozprávky: „Ja, sám!“ Človek si vzal život do vlastných rúk a sám si chce určovať, čo je pre neho dobré a čo zlé. Neprijal do svojho života Boží zákon. Tým, že odmieta Božiu vládu, dostáva sa pod vládu zlého ducha a v jeho bytosti sa prejavujú rôzne deformácie. Po dedičnom hriechu sa nám rozum zatemnil, vôľa sa naklonila ku zlu a ovládla nás žiadostivosť.

Veľmi dobre vystihuje túto situáciu sv. Pavol v 8. kapitole listu Rimanom, ktorú sme čítali ako druhé čítanie. Aby sme ho mohli správne pochopiť, musíme si najprv vyjasniť, čo rozumie Pavol pod pojmom „telo“. Jedna vec je istá, že nemyslí pod ním predovšetkým len telo, ale myslí pod ním celého človeka, ktorý sa uzatvára pred Bohom, a ktorý žije svoj biologický i duchovný život čiste z vlastných síl, sám pre seba, bez ohľadu na Boha svojho Stvoriteľa. Telo, v Pavlových listoch, predstavuje človeka uzavretého pred Bohom.

Ak je však vo vás Kristus, potom vaše telo síce podlieha smrti, pretože ste zhršli, ale Duch dáva život, pretože ste ospravedlnení. Ak vo vás prebýva Duch toho, ktorý Ježiša vzkriesil z mŕtvych, potom ten, kto vzkriesil z mŕtvych Krista Ježiša, oživí aj vaše smrteľné telá Duchom, ktorý vo vás prebýva. A tak, bratia, sme dlžní, ale nie sami sebe, aby sme museli žiť podľa svojej vôle. Veď ak žijete podľa svojej vôle, spejete k smrti; ak však mocou Ducha usmrcujete hriešne činy, budete žiť. Tí, ktorí sa dajú viesť Duchom Božím, sú synovia Boží. Neprijali ste predsa Ducha otroctva, aby ste opäť prepadli strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti. A ak sme deti, teda aj dedičia - dedičia Boží, spoludedičia Kristovi, trpíme spolu s ním, a budeme spolu s ním účastní Božej slávy.“

Podľa sv. Pavla nie je najdôležitejšie chodiť do kostola, to ešte nevedie ku spásu, ale dôležitejšie je byť v Kristovi Ježišovi a to sa deje prijímaním Božieho Slova i Kristovho Tela. Dôležité je žiť v milosti posväcujúcej. Nejde o to prijať Ježiša na pár minút po sv.

prijímaní, ale ide o to, vydať sa mu a chodiť s ním stále. Pre tých, ktorí sú takto dôverne spojení s Kristom, už nie je odsúdenie. Skrze prijatie Krista sa v nás objavuje Nový zákon, zákon Ducha, ktorý vedie k životu v Kristovi a oslobodzuje nás od zákona hriechu a smrti

Sv. Pavol hovorí, že sa Bohu nemôžeme páčiť, keď žijeme len z vlastných síl. My všetci sme pozvaní prijať Krista ako svoj život. Tak ako existuje biologický život, ktorý je úžasným darom a deje sa pre nás, ale nie je z nás, tak aj ľudská duša mala pred prvotným hriechom život a rozvoj v seba. Tým životom bol a je Kristus. Po prvotnom hriechu sme tento život stratili a preto nie sme schopní skutočných cností. Až znovu prijmem Krista ako svoj život, objaví sa v nás skutočné Dobro.

Často sa domnievame, že Spása spočíva v sústredení na seba, v hľadaní seba a naplnení svojej vôle, ale už bežná ľudská skúsenosť ukazuje, že len keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých. V sústredení na seba a v strachu o seba, začína človek zabraňovať počatiu, ale spása a nový život je možný len v zabudnutí na seba. „Kto stratí svoj život, nájde ho“. Keby zemiaky na záhrade začali premýšľať moderne a raziť heslo: „Jeden zemiačik stačí!“, asi by sme z toho šťastní neboli.

Môžeme sa zamyslieť, čo, alebo kto, určuje môj život? Som to ja sám, alebo je to Ježiš Kristus. Ak žijem podľa Slova Božieho, vtedy som vedený Duchom Kristovým. Ak je vo mne Kristov Duch, som jeho, som jeden z tých maličkých, ktorým Otec zjavuje tajomstvá svojho kráľovstva. Ak nemám Ducha Kristovho, nie som jeho. Náš život sa pohybuje medzi týmito dvoma pólmi. Starý človek, ktorý je narušený a podlieha smrti a nový človek, ktorý sa objavuje v nás v moci Ducha Svätého. Od okamihu prijatia Krista sme bytosti, ktoré majú v sebe dve vôle. Svoju vlastnú, naklonenú k sebecktvu a hriechu, a vôľu Božieho Ducha, ktorá nás vedie k životu. Ak žijeme podľa svojej vôle, spejeme ku smrti; ak však mocou Ducha usmrcujeme hriešne činy, budeme žiť. Sme dlžníkmi, ale nie sami sebe, aby sme museli žiť podľa svojej vôle. Žiť podľa svojej narušenej vôle nie je dobré a ani nevedie ku spásu...

Žiť podľa Božej vôle to je cesta Spásy a Oslobodenia. Keď je v nás Boží Duch máme rovnakú prirodzenosť s Bohom. Ak žijeme podľa Ducha, sme Boží Synovia s právom na dedičstvo neba. Duch Svätý nám to potvrdzuje svojou prítomnosťou v nás. Nemáme sa správať voči Bohu ako otroci, ale ako deti.

Svätý Antom Mária Zaccaria

*Prečože si nás
navždy zavrhol?
Na vlastné ovečky hneváš sa,
Bože?*

*Rozpamätaj sa na svoj kmeň,
i že Ti patrí, Tebou založený
a vykúpený, Tvoje dedičstvo!
Na svoj Sion sa rozpomeň!*

*Chod', prejdi sa
po svätých zrúcaninách!
Hľaď, ako nepriateľ
Tvoj chrám Ti spustošil!
Ryčali Tvoji odporci
pod klenbou svätostánku,
dvíhali v rukách
svoje znamenia,
tak ako v lese
pri rúbaní stromov
do výšky dvíhajú sa sekery.*

*A všetky ozdoby a rezby v ňom
toporom rozbíjali, kladivom.
Nakoniec podpálili
Tvoju svätyňu,
zneuctili ju, až po zem obnažili.
Pomysleli si: podmaníme ich!*

*Spálili siene božie
v celej krajine.
Stratili sa z nej
znamenia Tvojej slávy,
nevidno na nej Tvojho proroka
a ktovie, dokedy to potrvá!
Dokedy bude
nás nepriateľ' ponižovať?
Dokedy bude smieť pohrdáť
Tvojím menom?*

*Prečo si od nás
odtiahol svoju ruku,
nečinná leží v lone
Tvoja pravica?
Veď Boh je odpradávná
mojím kráľom
a skutky spásy koná po zemi.*

O nesení jarma s Kristom a pre Krista

Mladý otec spomínal na príhodu pri návšteve nákupného centra: „Mal som Helenku (8 rokov) a Branka (5 rokov) so sebou, no len čo sme vystúpili z auta, zbadali pri vchode rozložené Minizoo. Je to show, v ktorej deti pod dohľadom ošetrovateľa môžu obdivovať a kŕmiť domácich miláčikov: zajace, korytnačky, morské prasiatka... Obaja ma hneď začali prosiť, aby som ich pustil. Svitla mi nádej, že budem môcť nerušene nakupovať. Dal som deťom dve 50-centovky na vstupné a spokojný zamieril do obchodu.

Po chvíli som však zistil, že Helenka sa tmolí za mojím chrbtom. „Nepáčilo sa tí?“ spýtal som sa zarazene. „Veľmi, ale vieš, vstupné bolo euro... Tak som dala peniaze Brankovi, aby sa šiel pozrieť,“ povedala smutne. A potom dodala, na čo nikdy nezabudnem: „Láska je obeta – tak si nás to predsa učil, ocko.“ Naše rodinné heslo si Helenka v ten deň vyskúšala na vlastnej koži. Keď sme sa vrátili k Minizoo, chvíľu sme pozorovali Branka, ako šťastne pobehuje medzi zvieratkami. Mince mi šli prepáliť diery vo vrecku, aby som ich ponúkol Helenke. Neurobil som to, a ona ma o to nepožiadala. Zažila to, na čom sa snažíme budovať našu rodinu: obetovať sa s láskou.“

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a nájdete odpočinok pre svoju dušu,“ vraví Ježiš v nedeľnom evanjeliu. Človek sa obetám, príkoriam a krížom snaží vyhnúť. Znášať ťažkosti, to nie je príjemné pre nikoho. Utekáme pred nimi a neraz prosíme Boha, aby nás pred nimi uchránil. Keď sa príkoriam nedá vyhnúť, možno sa začneme hnevať: „Prečo práve ja? Druhí sa majú dobre! Prečo mne ochorela žena? Prečo som ja stratil zamestnanie?“

Kristova odpoveď na naše bolesti je iná, než by sme si želali. Nehovorí „podťe sem a ja vás zbavím všetkých problémov“, ale „vezmite na seba moje jarmo a ja vás posilním“. Inými slovami, nesľubuje život bez ťažkostí. Ponúka však pomoc a človeka privádza k hlbšiemu zmyslu. Podobne ako Helenka aj mnohí z nás sa vedia vzdať svojich túžob pre dobro blízkych. Dokážeme všeličo zniesť aj obetovať s pocitom, že to robíme pre milovaného človeka. Kristova výzva „vezmite na seba moje jarmo“ znie práve v tomto duchu. Ak bude našou motiváciou pri nesení kríža láska ku Kristovi, objavíme novú silu. Keď svoje príkoriam pripojíme k Ježišovým, budú o poznanie ľahšie. Ponesieme ich totiž s Božou mocou! Zamyslime sa túto nedeľu: Čo je mojím krížom? Skúsil som ho ponúknuť Kristovi? Aké by to bolo, keby som kríž neodmietal, ale zdvihol spolu s Ježišom a predovšetkým pre lásku k nemu?

Martin Kramara

Bud' trpezlivý a vytrvalý v meditácii. Uspokoj sa s tým, že začneš malými krokmi, až kým budeš mať nohy pripravené k behu, alebo, čo je ešte lepšie, krídla k letu. Hľadaj uspokojenie v poslušnosti, ktorá nikdy nie je maličkosťou pre dušu, a ktorá sa rozhodla pre Boha. Zmier sa s tým, že si len malá včielka v úli, ktorá sa už čoskoro stane veľkou včelou schopnou vyprodukovať med. Pokor sa vždy a láskavo pred Bohom a pred ľuďmi, pretože Boh sa naozaj prihovára tomu, kto má pred' ním pokorné srdce a obohati ho svojimi darmi.

Myšlienky sv. Pátra Pia

Čas mat' čas

Duchovná tradícia vždy kladla dôraz na vzťah kresťana k času. Dnes však žijeme v období, ktoré je poznačené nesmiernou rýchlosťou. Čas je nepriateľ, proti ktorému bojujeme. Istý môj priateľ musel po úraze ležať trinásť mesiacov v sadre. Nevieť si to ani len predstaviť, hoci poznám bezsenné noci a viem, ako to je, keď sa človek niekoľko dní nemôže pohnúť. No trinásť mesiacov v sadrovom pancieri bez jediného kroku?! Pritom to nebol človek obdarený veľkou trpezlivosťou, práve naopak: bol to vitalitou vibrujúci, aktivitou nabitý temperament, pravý športovec.

Raz podvečer, keď sa opäť tešil zdraviu, sa priznal:

„Tých trinásť mesiacov bolo najdôležitejším časom môjho života. Najprv som bol zúfalý, keď som sa však dostal celkom na dno, zbadal som, ako to so mnou je a čo som urobil nesprávne. A chcel som to napraviť. Odvtedy si lepšie uvedomujem, čo je cieľom človeka a zmyslom života.“ Presne takto sa vyjadril aj francúzsky spisovateľ Georges Bernanos: „V mlčaní a samote nachádzame seba a v tomto poznaní je prístup k poznaniu druhých.“ Pre nás kresťanov je čas aj priestorom, v ktorom je „v hre“ naša vernosť Pánovi: alebo sme schopní prežívať čas, usporiadať si ho a vnímať ho ako dar a úlohu, alebo sa času klaníme. V plynutí času musíme rozpoznať „Božie dnes“, „vykúpením času“ ho môžeme odňať prázdnote a nezmyslu. Ak si čas dokážeme usporiadať, môžeme sa usilovať o ustavičnú modlitbu, o ktorú nás žiada Ježiš.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

V sobotu 12. júla bude sv. omša o 11:00 hod. Spolu s vami, rodinou a priateľmi poďakujem Pánu Bohu za 50 rokov života, ktoré mi doprial.

Ján Záhradník

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia - (A)

7.VII. pondelok

18:00 Na úmysel

8.VII. utorok

18:00 Za Ľ. Jozefa Hrdloviča

9.VII. streda

18:00 Za Ľ. Františka a Helenu Belkových a syna Viliama a starých rodičov

10.VII. štvrtok

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre Michala

11.VII. piatok

18:00 Za Ľ. Jána a Annu Širokých

12.VII. sobota

11:00 Na poďakovanie Pánu Bohu za 50 rokov života

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

13.VII. 15. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za Božie požehnanie pre Margitu
Lektori: Jelínková L., Hrdlovičová E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, Litánie,

Liturgický kalendár

7.VII. pondelok

Sv. Anton Mária Zaccaria, kňaz

8.VII. utorok

Sv. Akvila a Priska

9.VII. streda

Sv. Augustín Zhao Rong, kňaz a spol., mučeníci

10.VII. štvrtok

Sv. Libuša

11.VII. piatok

Sv. Benedikt, opát, patrón Európy

12.VII. sobota

Sv. Ján Gualbert, opát

Ťažkosti bratskej lásky

Prečo je vzájomná láska v spoločenstve taká ťažká, keď sa všetci odvolávame na tú istú skúsenosť viery a lásky? Na spoločných stretnutiach hovoríme veľa o Kristovi ako o prameni lásky. Všetdný deň však popiera naše vyhlásenia; vyzerá to, akoby víťazila vzájomná nevraživosť a konflikty.

Tvrdenie, že vzájomná bratská láska je veľmi ťažká, znie príliš pesimisticky. Treba ale povedať, že je veľmi náročná. A to je pravda. Skúsenosť však ukazuje, že autentická láska je možná aj pre nás, krehkých ľudí. Odvolávanie sa na nekonečnú Otcovu lásku zjavenú v Ježišovi sa stáva liekom na naše rozličné slabosti a choroby v láske.

Ustavičné sťažovanie sa na seba navzájom, obviňovanie z nedostatku lásky napriek spoločne vyznáwanej viere v Ježiša (prameň všetkej lásky) sa nepričiňuje o jej vzrast. Prehľbuje to len našu vzájomnú antipatiu a nevraživosť. Keď zostávajú v našich srdciach, znemožňuje nám to akýkoľvek vzrast v láske. Nevybudujeme opravdivé spoločenstvo a priateľstvo, ak budeme od našich blízkych vyžadovať lásku voči sebe.

Čo robiť, keď sa nám zdá, že vzájomná láska je veľmi ťažká? Najprv treba poriadne preskúmať konfliktné situácie vo vzťahoch s našimi blízkymi. Môžeme si položiť otázku, či naše hodnotenie situácie v spoločenstve je naozaj objektívne. Vnímajú ju aj iní podobne? S ktorými osobami sú naše vzťahy zvlášť komplikované? Odkedy tieto problémy trvajú? Čoho sa týkajú? Kde sú kritické miesta vo vzájomných vzťahoch? Ako sme doteraz riešili vzniknuté problémy?

Bratská láska kladie vysoké požiadavky. Keď ich prijímame so všetkou pokorou a obetavosťou, láska sa stáva našim údelom. Ak však dlhší čas -neraz celé roky - podceňujeme požiadavky lásky, postupne sa v nás rodí presvedčenie, že je veľmi ťažká, priam nemožná.

Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera (Rim 14,7) - to je podstata bratskej lásky. Narastanie rozhorčenia a nárokov voči ľuďom má obyčajne svoj prameň v sústredení sa na seba a vlastné potreby. Keď totiž *žijeme pre seba*, vtedy márne dojem, že všetci a všetko musí byť k našim službám. Brať či dokonca nárokovat' si lásku vtedy stavíme nad jej dávanie našim blízkym. Iba autentická skúsenosť viery nám umožňuje prekonať pokušenie žiť len pre seba. *A zomrel za všetkých, aby aj tí, čo žijú, už nežili pre seba, ale pre toho, ktorý za nich zomrel a vstal z mŕtvych.* (2 Kor 5,15)

Je pravda, že naše medzilidské vzťahy sú neraz poznačené nedorozumeniami či dokonca hlbšími zraneniami. V návale práce, pod vplyvom únavy a netrpezlivosti vydávame často nespravodlivé sudy, kritizujeme druhých, čím im spôsobujeme bolesť; ľahko sa nechávame uniesť hnevom, zvaľujeme na iných bremená každodenného života, ktoré máme niesť sami. Tieto problémové situácie nemusíme brať ako prekážku v láske, ale skôr ako výzvu pre vzájomný dialóg, odpustenie a zmierenie. *Bud'ťe k sebe navzájom láskaví a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi!* (Ef 4,32) - nabáda sv. Pavol apoštol.

Keď si uvedomíme, že múr vzájomnej antipatie, hnevu a rozhorčenia v našej rodine či spoločenstve narastal dlhé mesiace či dokonca roky, musíme byť veľmi trpezliví tak voči sebe samým, ako aj voči našim blízkym. Musíme prijať náš

podiel zodpovednosti za vzniknutú situáciu, uznať ju za hriech nedostatku lásky a vyznať pred Bohom vo sviatosti zmierenia. Podlomenú dôveru v spoločenstve možno znovu vybudovať len pomaly, trpezlivo, postupne. Bez dôvery a vzájomnej otvorenosti láska nie je možná.

Sám Ježiš nám v Reči na vrchu dáva jednoduchý návod, ako máme postupovať, aby sme znovu vybudovali dôveru: *Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. Lebo to je Zákon i Proroci.* (Mt 7,12) Je to zlatá stredná cesta, univerzálna zásada opakovaná tisíc rokov vo všetkých kultúrach. Ježiš ju tu uvádza a podáva ako svoju vlastnú. V spoločenstve si treba neustále pripomínať:

Správajme sa k druhým tak, ako by sme chceli, aby sa oni správali k nám. Bratská láska, ktorá je vždy svojim spôsobom krehká a ohraničená, vyžaduje vzájomnosť. Keď prejavujeme bratom a sestram lásku, vzbudzujeme v nich zároveň túžbu deliť sa o ňu ďalej. Láska totiž vzbudzuje lásku a dôvera dôveru. Láska, odpustenie a dôvera prinášajú vždy ovocie.

Keď sa vzdáme účtovania, požiadaviek a rozhorčenia, musíme zároveň vyjsť v ústrety členom spoločenstva; prejavíť im žičlivosť a sympatiu, s vierou, že časom dostaneme od nich tie isté dary. Ak naše gestá žičlivosti a sympatie budú podceňované, pamätajme, že Ježiš nás svojou láskou, ktorá sa dáva ukrižovať, vyzýva, aby sme nepríjemnosti, ktoré zakusujeme od niektorých bratov zo spoločenstva, zobrali na seba ako križ: *Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon. Lebo ak si niekto myslí, že je niečím, hoci nie je ničím, sám seba klame.* Nech každý skúma svoje skutky, a tak sa bude chváliť len sám v sebe, a nie pred iným. Veď každý ponesie svoje vlastné bremeno. (Gal 6,2-5)

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.

Viac o vnútornom živote

- 308 *Píšeš mi a ja opisujem: „Moja radosť a môj pokoj. Nikdy nedosiahnem skutočnú radosť, ak nemám pokoj. A čo je pokoj? Pokoj je niečo úzko spojené s bojom. Pokoj je výsledok víťazstva. Pokoj odo mňa vyžaduje neustály zápas. Bez boja pokoj nikdy nedosiahnem.“*
- 309 *Hľa, aká nesmierne milosrdná je Božia spravodlivosť! Ľudská spravodlivosť trestá toho, čo priznal svoju vinu, no Božia spravodlivosť mu odpúšťa. Nech je požehnaná svätá sviatosť pokánia!*
- 310 *„Induimini Dominum Jesum Christum“ - „oblečte si Pána Ježiša Krista,“ hovoril svätý Pavol Rimanom. Vo sviatosti pokánia si obliekame - ty aj ja - Ježiša Krista a jeho zásluhy.*
- 311 *Vojna! Vojna, vravíš mi, má nadprirodzený cieľ, ktorý svet nepozná: vojna bola pre nás... Vojna je najväčšou prekážkou ľahkej cesty. Ale napokon ju musíme milovať tak, ako má rehoľník milovať svoj bič.*
- 312 *Moc tvojho mena, Pane! Na záhlavie svojho listu som ako zvyčajne napísal: „Nech ťa ochraňuje Pán Ježiš.“ A dostal som odpoveď: „Želanie, nech ťa ochraňuje Pán Ježiš vo vašom liste mi už veľaokrát pomohlo ochrániť sa pred zlom v ťažkej chvíli. Nech aj vás všetkých ochraňuje.“*

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

NIE SÚ NA PREDAJ

Jeden mladý pár vošiel do obchodu s najkrajšími hračkami v meste. Muž i žena si dlho prezerali farebné hračky, vystavené vo veselom neporiadku v radoch na vysokých policiach a na pultoch. Boli tu bábiky, ktoré plakali a smiali sa, elektronické hračky, detské kuchynky, v ktorých sa piekli torty a všelijaké iné dobroty.

Manželia sa nevedeli rozhodnúť. Pristúpila k nim milá predavačka.

„Viete,“ vysvetľovala žena, „my máme malé dievčatko, ale celý deň a často aj večer nie sme doma.“

„Dievčatko sa málo smeje,“ pokračoval muž.

„Chceli by sme jej kúpiť niečo, z čoho by mala radosť,“ povedala žena, „aj keď sme preč, niečo, čo by ju potešilo, keď je sama.“

„Je mi ľúto,“ usmiala sa zdvorilo predavačka, „ale my tu rodičov nepredávame.“

Rozhodnúť sa mať dieťa znamená urobiť s ním zmluvu, najväčšiu zmluvu, akú si len človek vie predstaviť. Všetky deti prichádzajú k nám, lebo sme ich pozvali do života, a hovoria nám: „Zavolať si ma. Som tu, čo mi dáš?“ Tú sa začína celá výchovná úloha.

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Pravda v Bohu

Pilát už po krátkom vyšetrovaní zistil, že Ježiš nie je politický protivník a nemá nijaké politické záujmy. Pokúšal sa teda preniknúť do jeho zmysľovania - do predstavy kráľovstva, ktoré Ježiš ohlasoval. Veď mu povedal záhadné slová: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta... Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde.“ (Jn 18, 36-37) Ježiš počas celého svojho pôsobenia hovoril o sebe, že prišiel na svet. To znamenalo, že jestvoval ešte skôr, než sa narodil. Teraz prvý raz hovorí, že sa narodil, no hneď pridáva: „a na to som prišiel na svet“. Keď Ježiš hovorí, že sa narodil, má na mysli svoj ľudský pôvod. Keď hovorí, že prišiel na svet, potvrdzuje svoje božstvo.

Cieľom Ježišovho príchodu na svet bolo svedčiť o pravde. Pravdu nestačí len hlásať a nestačí ju len hľadať rozumom. O pravde treba svedčiť a za ňou stáť celou osobnosťou.

Takúto reč Pilát nechápal. V politike treba manévrovať. Ľuďom nemožno povedať pravdu. Správy, vyhlásenia, potvrdenia i dementi sa riadia niečím úplne iným než pravdou. Riadia sa potrebou danej chvíle, pragmatizmom, stratégiou a taktikou. Kto začal vojnu? Každá strana si tvrdí svoje.

Pilát ako politik položil otázku o pravde z vysoka. Tým zaujal aj osobný postoj k Ježišovi. Ironická otázka o pravde ho priviedla k druhej ironickej otázke o spravodlivosti: Čo je spravodlivosť? Tú Pilát nevysloví, ale snaží sa zbaviť zodpovednosti za Ježišov život tým, že ho pošle k Herodesovi.

Koľko nedorozumení a nešťastia bolo a bude v dejinách okolo pravdy a spravodlivosti! Každý sa na ne odvoláva, no každý po svojom. Každý tyran má svoje heslá a z hesiel biče.

Pravda, o ktorej hovorí Ježiš, nie je heslo, lež hlboký základ života. Nejde o pravdu vedy, nech by boli jej poučky a zákony formulované akokoľvek precízne. Pravda vedy je obmedzená a dočasná, keďže všetko je v ustavičnom vývine

a hranice nášho poznania sú obmedzené našimi zmyslami. Napríklad zákon o gravitácii platí len po rozhranie zemskej príťažlivosti. Sú však aj pravdy nepodvrtné, ktoré platia vždy a všade: to, čo existuje, nemôže zároveň nebyť, a to, čo nie je, nemôže začať jestvovať samo od seba. Na svete musí jestvovať prameň všetkého bytia.

Pravda, o ktorej hovorí Ježiš, je čosi hlbšie. Je to život ducha, náš život v osobnom vzťahu k Bohu.

Ježiš pred Herodesom

Keď Kajfáš ako najvyšší kňaz kládol otázky, Ježiš odpovedal. Keď mu na základe svojho postavenia položil otázky Pilát, Ježiš takisto odpovedal. Potvrdil svoj nadprirodzený pôvod. Ale pred Herodesom Ježiš nepovie jediné slovo.

Za svojho verejného pôsobenia Ježiš hovoril mnoho. Rozprával sa s ľuďmi najrozličnejších skupín a vrstiev - s chudobnými i bohatými, so Židmi i Samaritánmi, s mužmi i ženami, so svojou matkou, ktorá bola bez hriechu, i s hriešnicou Máriou, so vzdelancami i jednoduchými ľuďmi. Na kríži bude hovoríť ešte aj so zločincom. Iba Herodesovi nemá čo povedať. Svetákovi Ježiš nemá čo povedať, a ani mu nič nepovie.

Herodes bol frivolný a povrchný lahtikár. Frivolnosť zaslepuje dušu, robí hluchým srdce. Herodes nemohol, nebol schopný niečo pochopiť, a preto Kristus mlčal. Počas dlhého a strašného Veľkého piatku dochádza k dialógu medzi Ježišom a Kajfášom, medzi Ježišom a Pilátom. Ale medzi Ježišom a Herodesom sa nenadviazal nijaký kontakt.

Svetáctvo uväzňuje a otupuje ducha. Robí ho plytkým, výsmešným a namysleným. Sveták pohŕda myšlienkami i ľuďmi - neberie ich vážne. Ako mohol mať Herodes pravdivú predstavu o tom, kto je Ježiš? Bol preňho iba príležitosťou na zábavu. „Už dávno ho túžil vidieť... a dúfal, že ho uvidí urobiť nejaký zázrak...“ napísal o ňom evanjelista Lukáš (23, 8). Zázrak by bol býval pre Herodesa len pobavením. Ako všetci svetáci, uznával iba jedno zlo a jediný „hriech“ -nudu. A snažil sa podniknúť a dovoliť si všetko, len aby sa jej zbavil. Herodes čakal od Ježiša, že ho pobaví a rozptýli jeho nudu. Syn Boží mal pobaviť svetáka!

Počas celého Veľkého piatku nebol Ježiš azda v nijakej chvíli bližšie omilosteniu ako práve pred Herodesom. Keby bol Herodesa a jeho dvor pobavil, možno by bol unikal trestu smrti. Veď Pilát ho poslal k nemu práve preto. Herodes by sa bol chcel kráľovsky odmeniť, najmä keď videl, že sám Pilát uznal jeho zvrchovanosť. Farizeji by boli obišli naprázdno.

No Ježiš mlčal. Evanjelium hovorí, že Herodes mu položil veľa otázok. Ježiš ani na jednu neodpovedal. Akoby nič nepočul, akoby ani nebol prítomný. On, ktorý sa o každého zaujímal, stojí pred Herodesom bez záujmu.

Herodesovi dvorania museli žasnúť. Určite si medzi sebou hovorili o neslýchanej urážke kráľa. A Herodes? Zostal tým, čím bol - ľahkomyseľným svetákom. Navonok sa ani neurazil, ani nenahneval. Pohrdol Ježišom a dal ho na posmech obliecť do bieleho rúcha a poslať späť k Pilátovi.

Aké by to bolo hrozné, keby nás Ježiš jedného dňa prestal vidieť a počúvať. Svetáctvosť v človekovi všetko rozožiera. Zázraky sa nedejú pred svetákmi. Zázrak je láska. Je to pečat' Božia, a tá sa nedáva do rúk namyslenca a prázdneho človeka, ale tým, čo sú hodní dôvery. Ani Božie slovo sa neprihovára ľahkomyseľným. Ježiš ho zakázal hádzať pred ošipané, aby ho nepošliapali. Ak niekto už ani v stave hlbokého hriechu nemá výčitky svedomia, je to s ním veľmi zlé.

Pane, vidíš a počuješ nás? A prihováraš sa k nám? Povedz iba slovo a duša mi ozdravie!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku